

CENGÂVER

YAVUZ BAHADIROĞLU

KELEBE

Yavuz Bahadıroğlu

Asıl adı Niyazi Birinci olan yazar kendisini şöyle anlatıyor:

"Öz geçmiş nedir ki? Öz geçmiş önemsiz bir ayrıntıdır. Zaten benim kuşağın (1945) öz geçmişi de yoktur. Yirmili yaşların son kertesine doğru gazeteciliğe başladım (1971). Önumde büyük hedefler, yüreğimde heyecanlı çırpıntılarla yıllar boyu yazdım. Gecem gündüzüm birbirine girdi. Uykuda bile yaşadım. Benim için yazmak, sevmek ve yaşamaktır.

Romanlarıma, 'tarihî roman' dediler ama ben onları hiçbir zaman öyle görmedim. Bence yazdıklarım tarihî roman değil, benzeniz tarihin romanını yazıyorum. Yani tarihî olguyu romanlaştırıyorum.

Yıllar boyu sorularımı kendime sakladım. Kimselere açamadım. Açamazdım çünkü bazı soruları düşünmek kadar sormak da yasaktı. Sorularınız gırtlığınızda dizilir, soluksuz kalırdınız. Yıllar boyu soluksuz kaldım. Soluksuzluk aslında yeni bir soluktur. Ben nefesim daraldıkça düşünüyör, hayatla ölüm arasındaki ince çizgide varlık arıyordum. Kalıplar işte o çizgide kırıldı. Kitaplarım o çizgide doğdu. O çizgide kitaplaşmaya başladığımı hissettim. Hayat, hayal ile o çizgide iç içe girdi.

Kitaplarım benim sığınaklarımdır. Onlarla yalnızlıktan kurtulurum. Kendimi hâlâ satırlarda çözmeye çalışır, geçmişimin en görkemli hikâyelerini sayfalarda ararım. Bir bakıma her kitabım, kayıp öz geçmişimi yazar.

Kitaplarımla ben ortak bir hikâyenin parçalarıyız. Özellikle tarih üzerine yaptığım çalışmalar, yayımladığım kitaplar, verdiğim konferanslar 20 Kasım 2004'te bana "Tarihi Sevdiren Adam" ünvanını kazandırdı. Bu, hayatım boyunca aldığım en güzel ödüldür. Zaman içinde roman, hikâye, çocuk kitabı, araştırma, oyun, senaryo ve fikrî eserler olmak üzere yüzlerce çalışmaya imza attım çok şükür. Ulusal bir radyoda "Hayatın Yorumu" başlıklı gündel yorumlarımı, televizyon programlarımı, günlük bir gazetede köşe yazarlığımla gazeteciliğimi sürdürdüm, birçok projeye danışmanlık yaptım.

Kıscası, kitaplarımla ben ortak bir serüveniz."

21 Ocak 2021 tarihinde İstanbul'da vefat eden Yavuz Bahadıroğlu Eyüpsultan haziresine defnedilmiştir.

CENGÂVER

ŞÖVALYE ALVAREZ

İnegöl Rum Beyi Nikola, sarayın bahçesinde gezinen askerlere pencereden hiddetle bağırdı: "Hâlâ gelen giden yok mu?"

Subaylardan biri başını pencereye doğru kaldırdı:

"Yok, Tekfur hazretleri, henüz kimse gelmedi."

Pencereyi kapadı, divana uzandı.

"Köpek herifler," dedi dişlerini sıkarak. "Biz Osman Gazi tehlikesini bertaraf etmek için gecemizi gündüzümüze katalım, bir tedbir düşünmeye çalışalım; sonunda bu tedbirin bütün Bizans kalelerinin birleştirilmesi olduğuna karar verelim ve bu maksatla kale beylerini görüşmeye çağıralım ama hiçbiri davetimize icabet etmesin. Olur rezalet değil."

Kulacahisar'ın Osman Gazi tarafından fethini bir türlü hazmedemiyordu. Belki hazmedebilirdi ama eninde sonunda sıranın İnegöl'e geleceğini biliyordu. Kayılılar henüz çok büyümeden sindirilmeli, Osman Gazi'nin icabına tez elden bakılmıydı. Yoksa durum felakete dönüşebilirdi.

Neden sonra kapının tıkırdadığını duyunca homurdandı:

"Gir bakalım!"

Karga burunlu, sinsi bakışlı bir subay girdi, eğildi, ardından dizini yere koydu:

"Efendimiz..."

"Söyle Daymon, bir şey mi var?"

Ürperdi, fırladı yerinden:

"Yoksa Osmanoğulları mı?"

"Yok Efendimiz, Karacahisar Beyi teşrif ettiler."

Nikola bu habere çok sevindi, hiç değilse kendine bir müt-tefik çıkmıştı.

"Bakınıp durma sersem," diye çıkıştı subaya, "derhâl içeri al."

"Başüstüne Efendimiz."

Çıkarken bağırdı:

"Dur aptal, çık demeden nereye gitmekteisin? Mutfağa da haber uçuşur, ziyafet sofrasını donatsınlar. Bu gece en na-dide şarapları çıkaracaklar, hatırlat. Eşrafı da çağır, büyük salonda toplansınlar."

"Emredersiniz Efendimiz."

"Kapıyı da açık bırak."

"Emredersiniz."

Subay çıktıktan sonra Nikola, açık kapıya yürüdü. Eşikte durdu. Kollarını şiş göbeğinin üstüne kavuşturdu. Az sonra Karacahisar Beyi uzun koridorun başında gözükmişti. Nikola ona doğru atıldı, kollarını kulaçlama açarak çığlık çığlığa bağırdı:

"Büyük dostum, aziz kardeşim, gel seni doya doya bir kucaklayayım."

"Nasılsın Nikola?"

"Sorma, Osman Gazi kapımızda beklerken nasıl olunur?"

Karacahisar Beyi ürkek ürkek bakındı:

"Kapımızda mı?"

"Ürkme canım, söz gelimi söyledim. Neyse, bu konuyu enine boyuna tartışırız sofrada. Yıllanmış şaraplarım sizi bekliyor dostum."

Karacahisar Beyi'nin soğuk tavrı Nikola'yı son derece rahatsız etmişti. Neşelendirme ümidiyle kulağına eğilip fısıldadı:

"Hoşuna gidecek sürprizlerimiz de var, mesela Kayılılardan kaçırılan taze kızlar."

Karacahisar Beyi'nin abus yüzü birden aydınlandı, kaim dudaklarını alabildiğine yayarak gevrek bir kahkaha attı:

"Hele kardeşim Nikola, neden bu kadar güzel bir haberi en sona saklarsın?"

Nikola da sırtıttı. Karacahisar Beyi'ni kolundan hafifçe sürükledi:

"Buyur dostum, ziyafet salonuna geçelim. Her şeyi orada bulabilirsiniz, bütün aradıklarınızı."

Rengarenk kâğıt fenerlerle donatılmış ziyafet salonuna geçtiler. Bütün davetliler yerlerini almışlardı. Köşelerden bazen kesik, bazen sürekli kahkahalar geliyordu. Karacahisar Beyi şaşkın şaşkın bakındı, o İnegöl Beyi ile baş başa görüşeceklerini sanmıştı. Sormaktan kendini alamadı:

“Bu cümbüş içinde mi Osman Gazi meselesini konuşacağız Nikola?”

Nikola şeytanca sırtarak bir gözünü kırptı:

“Önce eğlence, sonra iş aziz dostum. Biz Rum Beyleri birbirimizi iyi tanırız değil mi? Hayattan zevk almayı da iyi biliriz. Bunu ispat edeceğiz işte, zevkten dörtlüköşe ve mest bir hâlde iken meselelerimizi konuşacağız.”

Davetliler alkışlamaya başlayınca sözlerinin gerisini yutmak zorunda kaldı. Ellerini kaldırarak havada birkaç kere salladı.

“Sağ olun dostlarım, sağ olun.”

Karacahisar Beyi gözlerini durmadan kadınlı erkekli kalabalık içinde dolaştırıyor, tanıdık bir sima bulmaya çalışıyordu. Kendini birdenbire yalnız hissetmeye başlamıştı. Birkaç adamını getirmedigine pişman oldu. Kendine kalabalık arasında yol açmaya çalışan uzun boylu biri dikkatini çekti.

“Ne küstahlık,” diye düşündü, “belinde kılıcıyla ziyafete gelmiş.”

Adam iyice yaklaşmıştı. Tanımadığı biri, bu kadar yakınında ve üstelik de silahlı. Ürktü, farkında olmadan bir adım geriledi. Adam iyice sokulmuş, laubali bir tavırla elini Nikola'ya uzatmıştı. Küstah küstah da gülüyordu:

“Nasılsın Nikola? Misafirini tanıştırmayacak mısın?”

Karacahisar Beyi'nin canı besbeter sıkıldı. Bir Rum Beyi ile böylesini teklifsiz tekellüfsüz konuşmayı akli almıyordu ama Nikola'nın adamın ellerine ısrarla yapıştığını, âdeti minnetle sıkıldığını da görüyordu.